

Homilija na vigilijo praznika Marijinega vnebovzetja, Ptujška Gora, zvečer 14. 8.

Dragi sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre!

Nocoj nas je tukaj na Ptujski gori zbrala Marija na predvečer njenega največjega praznika. Cerkev daje Mariji različne naslove, da podčrta njeno veličino in poslanstvo. Praznik njenega vnebovzetja je med vsemi najbolj zgovoren, kajti razodeva Božjo darežljivost do Marije in vsakega od nas.

Marija ni boginja, je ena od nas, je žena, ki je odživela življenje mnogih naših žena in mater. Njena izrednost in drugačnost je v tem, da je bila obvarovana greha, zato je tudi njena vera in zaupanje v Boga bila celostna in popolna. Ravno zaradi tega jo je Bog izbral med vsemi ženami, da je postala mati učlovečenega Božjega Sina, ki je privzel našo človeško naravo. Sprejeti to povabilo je za Marijo predstavljalo veliko odpovedi in žrtev, še posebej to, da je svojo svobodo in svoje načrte izročila Bogu in vsem nam. Sprejeti Božji načrt odrešenja, ki ji ga je Bog ponudil po Svetem Duhu, je za Marijo pomenilo izročiti sebe in svoje življenje v službo tega velikega poslanstva. Za Marijo je to pomenilo, da svoje načrte, ki jih je imela, podredi Božji volji in s tem tudi sebe izpostavi, kajti okolica, pa tudi njen zaročenec Jožef, tega ne bodo razumeli, ne bodo razumeli, da je spočela v moči Svetega Duha. To se bo razodevalo tudi pozneje, ko bo otroka Jezusa rodila v hlevčku, ko bosta morala z Jožefom bežati v Egipt, ko bo priča, ko mnogi Sina ne bodo sprejeli in koncu, ko bo stala pod križem in sprejela v naročje njegovo mrtvo telo.

Po vsem tem, kar je Marija doživela, je vse sprejela, kot daritev in podaritev Bogu, zato je Cerkev od vsega začetka na Marijin konec zemeljske poti gledala v luči, da je Bog sprejel k sebi z dušo in telesom.

Kakšen drugačen zaključek te poti bi lahko bil za ženo, ki je v svojo telo sprejela samega Boga, kot ta, da je prva za svojim Sinom postala v polnosti deležna Božje slave. Samo ena razlika je med njo in Sinom. Med tem, ko je Božji Sin sam se dvignil v nebo pred očmi svojih učencev, je Marija bila povzdignjena v nebo po Božji dobroti in neskončnem usmiljenju.

Bog je radodaren in to brez mej. Tako je tudi Marijino popolno zaupanje nagradil z brezmejno. V knjižici »Ruski romar« beremo, da Bog spremeni v zlato vsak majhen delček naše vere in ljubezni, ki jo posvetimo njemu in bližnjemu in nadaljuje z mislijo, da vsako naše dejanje vere in ljubezni Bog sprejme, zato smo po teh dejanjih mu bliže, smo mu bolj podobni, smo bolj v Njem.

Marija je bila vedno najtesneje poveza s svojim Sinom v njegovem poslanstvu za naše odrešenje. Z njim je delila radosti in trpljenje, kot prva učenka in kot Mati, zato je bila tudi povzdignjena v nebo v božjo slavo, kot nam govorijo nekatera antična pričevanja, da so se ob Marijini postelji zbrali apostoli v molitvi in ko je Marija zaspala, je bila povzdignjena v nebo.

To, kar se je zgodilo Mariji je tudi naša pot. Ta pot je pot v življenje, kajti biti povzdignjen v Božjo slavo, pomeni živeti.

Marijino vnebovzetje je tudi naše upanje, še več je naša gotovost, da Bog sprejema vsako naše znamenje predanosti, zaupanja in sodelovanja z Njim. Nič ne gre v pozabo, nič se ne izgubi, vse to je del naše poveljivosti in našega deleženja v Božji slavi.

Danes , na predvečer Marijinega vnebovzvetja se spominjamo svetega Maksimilijana Kolbeja, minoritskega patra, rojenega na Poljskem leta 1894 ki je bil vpisan med svetnike, kot duhovnik in mučenec. Njegovo pričevanje ljubezni, ko je vstopil namesto družinskega očeta med tiste, ki so bili določeni za smrt v celici koncentracijskega taborišča v Auschwitz , je na večer pred praznikom, 14. 8. 1941 izročil svoje življenje Bogu.

Maksimilija Kolbe je bil zaljubljen v Marijo, ustanovil je »vojščake Brezmadežne device« in širil njeno češčenje z govorom in tiskano besedo in tako opravljal misijonsko delo v Evropi in Aziji.

Sveti papež Janez Pavel II. ga je imenoval »zavetnika našega težkega obdobja«, ki ga zaznamuje: lakota, begunci, revščina in vedno večje razlike med bogatimi in revnimi, napetosti in vojne med narodi, problem sprave, pomanjkanje smisla našega življenja, problem smisla trpljenja in tudi smrti... Dolg je spisek težav in problemov tudi v naši domovini, kjer nismo sposobni opraviti dejanja sprave, kjer je vedno več med nami tistih, ki so brez zaposlitve in težko skrbijo za svoje družine, kjer se načrtno rušijo temeljne vrednote, je dostojanstvo vsakega človeka, kot je družina, resnica, poštenje,...

Sveti papež Janez Pavel II. v svetem Maksimilijanu Kolbeju videl njega, ki je ostal zvest Bogu do konca. Iz celice smrti so v 14. dnevnem trpljenju lahko slišali petje, molitev in nobene pritožbe ali obtožbe.

Sveti Kolbe je čutil v svojem življenju bližino Božje Matere, njeno varstvo in njeno priprošnjo.

Marija je tudi z nami, z vsakim od nas, na naših poteh, v naših preizkušnjah in težavah, da bi lahko šli po poti njenega Sina, Jezus Kristusa, njegove ljubezni in Njegovega usmiljenja.

Ravno zato bomo nocoj po sveti maši šli v procesiji iz cerkve, in z njim hodili po »romarski poti«, ki predstavlja pot vsakega od nas, da bi začutili Njegovo bližino, da bi začutili bližino njegove Matere Marije, ki za vsakega od nas vzor, kako živeti vero v vsakdanjem življenju, saj Marijo lahko gledamo

- Kot ženo, mati, gospodinjo, delavko
- Kot begunko, ki je izkusila, kaj pomeni trkati do vrata ljudi in iskati dom
- Kot tisto, ki je bila v službi bližnjega, ko je pohitela k sorodnici Elizabeti,...

Marija nas nocoj vabi, da gremo za njo in skupaj z njo, tako bomo tudi mi dosegli cilj našega romanja, biti v Božji slavi, okušati lepoto polnosti življenja v Božjem objemu! Amen

msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit